

@หมูนินได้

ผมดูมาตั้งแต่ตอนแรกของรายการ ติดมาก สนุกมาก
เป็นรายการเล่าเรื่องผีแบบไลฟ์สดที่ดีที่สุดในไทย
ขนลุกทุกเรื่อง เรื่องผีระดับตำนานของไทยฟังได้จากที่นี่
ทั้งนั้นเลยครับ

560

ตอบกลับ

@Lufy คนดี

ถ้าชอบเรื่องสยองต้องช่องนี้เลย
รายการมีอะไรมาเซอร์ไพรส์เรื่อย ๆ
บางตอนพิธีกรก็เจอเรื่องเซอร์ไพรส์ในไลฟ์สด
ต่างคนต่างเหวอ
บางตอนพี่ทิวหลอนวังหน้า เรายังเหมือนได้ออกกำลังกาย
ไปด้วย ชอบตรงนี้แหละ ฮาดี

1.5 พัน

ตอบกลับ

@อาชามบุญ

เรียลดีนะ เรียลสุด สดสุดคือหน้าทิวหลอน
สดกว่านี้ก็ปลาที่ท่าเรือแล้ว
รายการโป๊ะบ้างอะไรบ้าง ทิวหลอนมั่วเก่งแต่ก็สนุกดี
สนุกตรงได้จับโป๊ะเนี่ยแหละ
อยากให้ลองมาช่วยกันแตกพิธีกรนะ

2 พัน

ตอบกลับ

@สายลมที่หวังดี

เป็นรายการที่เป็นเพื่อนยามดึกได้ดีมาก
โดยเฉพาะช่วงที่เคยอ่านหนังสือสอบค่ะ
ฟังแล้วประสาทตื่นตัว ชนลุกเป็นช่วงๆ ไม่่วงดี
บางคืนนอนไม่หลับจนเข้าไปเลย ชนหัวลุกมาก

625

ตอบกลับ

@ดอกเตอร์ดีด

พิธีกรเป็นมิตรกับคนดู ทำให้บรรยากาศของรายการดู
เป็นกันเอง เหมือนนั่งล้อมวงฟังเพื่อนๆ เล่าเรื่องฝึกกัน
แล้วแต่ละเรื่องที่คิดมาก็เด็ดๆ ทั้งนั้น ยิ่งตอนไปไลฟ์ใน
สถานที่จริงจะยิ่งระทึกมาก

1.1 พัน

ตอบกลับ

@God 77

ถ้าชอบฟังเรื่องผีแบบเห็นหน้าคนเล่าต้องช่องนี้เลยครับ
แซ่บรับเชิญน่ารักๆ เพียบ ผมชอบมาสองเพราะจ๊วแหละ
เรื่องขาวๆ หมวยๆ ยิ่งแวนนักศึกษาที่มาเรื่อย ๆ
แล้วเล่ากันเก่ง ดูเพลินเลย ^^

348

ตอบกลับ

prism
บริษัท

LIVE หลอน ศาลาซ่อนผี

นทธี ศศิวิมล

เขียน

ทดลองอ่าน

การอ่านคือรากฐานแห่งชีวิต

คำนำสำนักพิมพ์

เป็นเรื่องน่าตื่นตาตื่นใจเป็นอย่างมากที่สำนักพิมพ์ได้ตีพิมพ์ *LIVE หลอน ศาลาซ่อนผี* ซึ่งบอกเล่าประสบการณ์สะพรั่งของทิวหลอน เจ้าของช่อง *คลับหลอนซ่อนผี* รายการเล่าเรื่องผีที่นักอ่านหลายคนต้องเคยได้ยินชื่อ

กองบรรณาธิการของปริซึมเป็นแฟนคลับของทิวหลอนมาโดยตลอด ถึงขั้นเคยเชิญชวนมาเริ่มโปรเจกต์การพัฒนาเรื่องเล่าในรายการ *คลับหลอนซ่อนผี* ให้ออกมาเป็นรูปเล่ม โดยมีไฉ่เดียตั้งต้นว่าต้องการให้เรื่องที่ตีพิมพ์นั้นตั้งคำถามเกี่ยวกับความเป็นจริงและเรื่องแต่ง หยิบเสนอของรายการเล่าเรื่องผีมาสำรวจผ่านรูปแบบหนังสือเล่ม ให้นักอ่านได้เสพเรื่องผีอันเหลือเชื่อจากผู้ที่ได้ประสบมากับตัว

และเมื่อเป็นเช่นนั้น ความเป็นจริงจะยังสำคัญกับนักอ่านอยู่ไหม หรือเราจะเลิกเอะใจ เลิกมองหาความเป็นจริงในเรื่องราวเหนือธรรมชาติ เพราะจริง ๆ แล้วเราทุกคนก็ต่างใช้ชีวิตในโลกซึ่งเต็มไปด้วยความลวงไม่ใช่หรือ

น่าเสียดายที่โปรเจกต์ *ปริซึม X คลับหลอนซ่อนผี* ไม่ได้ไปต่อ ดังนั้นสำนักพิมพ์จึงตื่นเต้นมากที่ได้ตีพิมพ์ต้นฉบับนี้

สำนักพิมพ์ปริซึมหวังว่าหนังสือเล่มนี้จะเป็นที่ชื่นชอบของนักอ่านที่รู้จักและไม่รู้จัก *คลับหลอนซ่อนผี* หากมีข้อมูลใดคลาดเคลื่อนไปก็ต้องขออภัยเป็นอย่างยิ่ง

คำนำผู้เขียน

เรากับไอ้ทิวรู้จักกันมาตั้งแต่ประถม ช่วงนั้นราวๆ สักป.4 เราเริ่มแต่งเรื่องผีมาเล่าให้เพื่อนๆ ฟังแล้ว ทีแรกเพื่อนที่มาฟังมีกันหลายคน ทุกคนติดเรื่องผีที่เราเล่ามาก แบบรอฟังกันทุกวัน ในช่วงพักกลางวัน แต่วันหนึ่งเราเล่าเรื่องผีที่คนเล่าเป็นผี ทำให้เพื่อนหลายคนที่นั่งฟังอยู่เพ็งเกิดว่าเรื่องที่เราเล่าไม่ใช่เรื่องจริง (ก่อนหน้านี้ฉันก็ว่าเรื่องจริงมาตลอด) เลยพากันว่าเราเป็นคนขี้โม้ ขี้โกหก แต่งเรื่องมาหลอกคนอื่น

มีเพื่อนอยู่แค่สองคนในนั้นที่ยังไม่ทิ้งเราไปไหนและยังรอฟังทุกวัน เราถามไปว่า “รู้ว่าเป็นเรื่องแต่งก็ยังไม่อยากฟังอยู่หรือ”

ไอ้ทิว ซึ่งเป็นหนึ่งในสองคนนั้นก็พูดว่า “อยากฟังสิ เรื่องจริงหรือเรื่องแต่งก็ชอบหมด เพราะเราชอบเรื่องผี แล้วแกก็เล่าสนุกมาก มาเล่าต่อทุกวันเลยนะ”

เพราะเพื่อนสองคนนั่นเองที่ทำให้เรามีกำลังใจอยากต่อเติมเสริมแต่งเรื่องเล่าในโลกจินตนาการของเราต่อมาจนถึงทุกวันนี้ ตอนนี้อี้ทิวกลายเป็น“ทิวหลอน”ที่แฟนรายการรักและผูกพัน มันได้สานต่อความชอบในวัยเด็กด้วยการทำรายการที่เกี่ยวกับเรื่องลึกลับสยองขวัญที่มีทั้งความบันเทิงและสาระความรู้ และสร้างคุณูปการให้เราด้วย โดยเอาเรื่องที่เรายกไปอ่านลงช่องของมัน ทำให้คนที่ติดตามรายการตามมาอ่านหนังสือที่เราเขียน การได้ทำงานด้วยกันเป็นสิ่งที่

ทำให้เราทั้งคู่กลับมามีความสุขเหมือนตอนที่เคยเล่าเรื่องผี
ตอนป.4 อีกครั้ง

เราว่ารายการ*คลับหลอนซ่อนผี*ของทิวหลอนน่าจะเป็น
รายการเล่าเรื่องผีที่ทำกิจกรรมร่วมกับแฟนรายการบ่อยที่สุดและ
เอาใจคนดูมากที่สุดรายการหนึ่งแล้ว ได้ยินมาว่าเร็ว ๆ นี้ก็จะมี
กิจกรรมใหม่อีก หวังว่าทุกคนคงจะได้มาสนุกด้วยกันอีกครั้ง
เห็นว่าต้องลงพื้นที่จริงอีกแล้ว ยังไงช่วยไปเพื่อเราด้วยนะคะ
เพราะทุกคนคงทราบดีว่าถึงแม้เราจะชอบเรื่องผี แต่เราโคตร
กลัวผีเลยยยย ><

ขอติดตามรับชมและคอยส่งกำลังใจให้ทุกคนจากที่บ้าน
แล้วกันค่า

ฝากติดตามกันด้วยนะคะ

นทธี ศศิวิมล

• **LIVE**

ในที่สุด ผมก็เดินทางมาถึงศาลาที่เขาว่ากันจนได้ ศาลาที่ถูกสันนิษฐานว่าเป็นที่มาของเรื่องราวสุดหลอนแนว Rule of Horror¹ ที่เหล่าผู้นิยมเรื่องสยองขวัญยกให้เป็นอันดับหนึ่งของไทยในตอนนี้

อย่างที่ทุก ๆ คนทราบกันนั้นแหละ เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ผู้ใช้เฟซบุ๊กท่านหนึ่งเขียนขึ้นและโพสต์เป็นสเตตัสสาธารณะพร้อมภาพถ่ายหนึ่งใบเป็นภาพขาวดำรูปศาลาริมทาง โดยระบุว่าสถานที่ตั้งของศาลานี้อยู่บริเวณชานเมืองของ กทม.นี่เอง

หลังจากที่สเตตัสนั้นเผยแพร่ก็กลายเป็นที่นิยมอย่างรวดเร็ว และถูกแชร์ต่อ ๆ กันไปมากมาย โดยหลายคนก็แชร์ไปก็รู้ดีอยู่แล้วว่าเรื่องนี้ผู้เขียนสเตตัสแต่งขึ้นเพื่อความบันเทิง แต่ทว่าก็มีอีกหลายคนก็กล่าวอ้างว่าศาลานี้มีอยู่จริง เกิดเป็นการถกเถียงกันอย่างเร้าร้อน

ลิ้มแนะนำตัวไปครับ ผม **ทิวหลอน** เจ้าของช่องดีทีหนึ่ง *ลมพัด ดีสองหมาหอน ดีสามผีหลอก* ช่องยูทูบที่รวบรวมเรื่องราวสยองขวัญ ดำเนินลึกลับ และปริศนาชวนขนลุกที่ยังหาคำตอบไม่ได้ที่หลาย ๆ คนรู้จักกันดีในละครับ ช่วงที่เปิดช่องแรก ๆ ผมนำเสนอเรื่องสั้นที่มาจาก *เรื่องหลอนในโรงเรียน* หนังสือรวมเรื่องแนวลึกลับในรั้วโรงเรียน ผลงานของ **นที ศศิวิมล** เพื่อนสนิทผม

¹ ประเภทของเรื่องสยองขวัญที่มีรูปแบบเฉพาะ ตัวละครมักต้องไปในสถานที่หนึ่งหรือปฏิบัติภารกิจบางอย่างโดยมีกฎหรือกติกาประหลาดชวนขนลุกที่ต้องระมัดระวังอย่างเคร่งครัด หากไม่ปฏิบัติตามหรือไม่ระมัดระวังมากพอจะต้องพบกับเรื่องราวที่น่าสะพรึงกลัวสุดสยอง

หนังสือเล่มนี้เคยเป็นหนังสือขายดีเมื่อหลายปีก่อน เพื่อนนักเขียนของผมคนนี้กำลังเซ็งๆ เบื่อๆ อยากลองหาอะไรใหม่ๆ ทำพอดี พอได้รับคำชวนให้ลองมาลงเสียงอ่านเรื่องตัวเองลงช่องเล่นๆ ก็ค่อนข้างกระตือรือร้นและดูจะสนุกสนานดี ชื่อช่องเองก็มาจากชื่อนิยายสยองขวัญลึกลับแนวผีโรงเรียนเรื่องล่าสุดของมันเป็นแหละ กำลังรอพิจารณาพิมพ์เล่มอยู่ที่สำนักพิมพ์ใหญ่แห่งหนึ่ง ซึ่งผมก็วางแผนจะเกลี้ยกล่อมมันให้ยอมมาอ่านเรื่องนี้ลงช่องเป็นลำดับถัดไปเลยตั้งชื่อช่องจงเอาไว้อ่านเลย

จากยอดขับไม้ก็คน ใครจะรู้ว่าคนชอบเรื่องผีในประเทศเรามีมากขนาดนี้ ช่องที่ผมกับอันธิทำเริ่มมีคนสนใจเข้ามาฟังมากขึ้นเรื่อย ๆ แพนช่องเริ่มแนะนำว่าอยากให้ช่องมีคอนเทนต์ที่หลากหลายมากกว่าเดิม ผมเลยตั้งชื่อรายการใหม่ขึ้นมา ชื่อรายการ *คลับหลอนซ่อนผี* มีกิมมิกเป็นการพูดชื่อรายการด้วยวิธีออกเสียงที่ผมคิดขึ้นเองเป็นเสียงเหมือนเทพคาสเล็ดยีนิด ๆ เริ่มคิดหาหัวข้อใหม่ๆ มานำเสนอ ทั้งการวิเคราะห์นวนิยายแนวสยองขวัญ วิเคราะห์เรื่องเล่าตำนานหลอนต่างๆ ผิดๆ ในไทยว่าเคยมีจริงหรือไม่ บางเรื่องก็ลงพื้นที่ไปตรวจสอบเพื่อถ่ายทำและหาข้อมูลจริงมานำเสนอ รวมถึงไลฟ์สดรับสายแฟนคลับที่โทรเข้ามาแชร์ประสบการณ์หลอน และเดินทางไปยังสถานที่ต่างๆ ที่ว่ากันว่าผีติดหรือเรื่องแปลกประหลาดต่างๆ เกิดขึ้น

ผลตอบรับจากแฟนช่องดีมากเลยทีเดียว เพราะเนื้อหาของรายการที่นำเสนอข้อเท็จจริงซึ่งค้นคว้ามาได้ไม่มีการขึ้น

หรือรูปแบบดีเข้าทางเป็นเรื่องลึกลับไปหมดเพื่อเรียกยอดโลก
คงต้องยกประโยชน์ให้อันที่ด้วยแหละที่ช่วยออกแบบการ
นำเสนอรายการและช่วยเขียนสคริปต์ให้นำติดตามน่าสนใจ
ทุกคลิป เสียดย่อยอย่างเดียวยกนักเขียนฝีมือนี้มันดันกลัวผี
ขึ้นสมอง เลยไม่มาร่วมทริปร่วมคลิปกับผม ได้แต่คอยเชียร์
และให้ข้อมูลอย่างเดียว ไม่งั้นถ้าได้พิธีกรร่วมที่เป็นนักเขียน
เอาพวกข้อมูลต่างๆ มาเล่าจริงๆ จังๆ แบบรายการของหมอดังค์-
ฟาร์โรว์ หรือหลอนศาสตร์ รายการน่าจะดูลึกลับและน่าติดตาม
มากขึ้น

จริงๆ ผมชื่อทิวเฉยๆ แต่หลังจากช่องของผมได้รับความ
นิยมนักเข้า และเริ่มทำคอนเทนต์ไลฟ์สดโดยเปิดเผย
หน้าตาตัวเอง ก็มีสมาชิกช่องหลายคนเข้ามาแซวว่า หน้าผม
นี่ชวนหลอนยิ่งกว่าชื่อรายการไปอีก จนพากันแกล้งแซวโดย
เรียกผมว่าทิวหลอน แหม ก็แรกๆ ผมยังไม่รู้ว่าคนที่ไลฟ์สด
ทำช่องกันเขาต้องชื่อไปมาไว้สองหน้าตัวเองขณะไลฟ์ด้วย ไลฟ์
แรกๆ เลยออกมาตะคุ่มๆ เขียวๆ สลัวหม่นไม่แพ้เรื่องที่นำเสนอ
แต่จะว่าไป ได้ฉายาแบบนี้มาก็ดีเหมือนกัน เพราะจะได้เป็น
เอกลักษณ์ จำง่าย ไม่ซ้ำช่องผู้อื่นๆ ที่ตอนนี้กำลังผุดขึ้นมา
มากมายจนจำไม่หวาดไม่ไหว

กลับมาที่เรื่องศาลา หลังจากเรื่องกฎหลอนของศาลา
ริมทางเป็นที่นิยมทั่วประเทศ แฟนช่องของผมต่างก็พากัน
เรียกร้องให้ตามหาคำตอบว่าศาลาที่อยู่ในเรื่องเล่านี้มีจริงหรือไม่
และถ้าจริง มันตั้งอยู่ที่ไหน ผมจึงเริ่มรวบรวมข้อมูลทั้งที่ได้จาก
แฟนคลับที่แจ้งเข้ามาว่าเขาคิดว่าศาลานี้ น่าจะเป็นศาลานั่นศาลานี้

บางคนถ่ายรูปส่งมาให้ และข้อมูลเล็กๆ ที่ค่อนข้างแน่ใจว่า หากมีจริง ศาลานี้จะตั้งอยู่ที่บริเวณชานเมือง กทม.

ผมต้องแน่ใจว่าได้ทำตามเงื่อนไขของการเดินทางมาที่ศาลานี้อย่างถูกต้องและวางแผนการเดินทางมาอย่างดี ตามเรื่องเล่า ศาลานี้มีพลังบางอย่างที่ทำให้เร้นจากสายตาคนทั่วไปได้ จะเห็นมันได้เฉพาะคนที่มันอยากให้เห็นเท่านั้น คนที่มาที่นี่ต้องมาคนเดียว และอีกหนึ่งในกติกาก็ต้องทำคือนั่งรถบัสประจำทางท้องถิ่น ห้ามใช้รถส่วนตัวมาเด็ดขาด

ตามความตั้งใจเดิม ผมจะต้องมาถึงที่นี่ตั้งแต่เมื่อช่วงเที่ยงเพื่อเก็บบรรยากาศโดยรอบ และถ่ายรายละเอียดของศาลารวมถึงไลฟ์สดออกช่องจนกว่าจะถึงช่วงพลบค่ำ แล้วค่อยออกไปจากที่นี่เพื่อความปลอดภัย แต่ทว่าระหว่างทางเกิดความผิดพลาดขึ้น เพราะผมดันขึ้นรถบัสผิดคันแถมยังหลับบนรถ ทำให้ต้องลงและต่อรถใหม่่วนวาย กว่าจะมาถึงได้ก็เย็นแล้ว

ท้องฟ้าด้านบนก็มีเมฆดำลอยต่ำเป็นผืนหนา ทำให้มืดไวกว่าปกติ ลมพัดแรงจนต้นไม้เอนส่ายไปมา ใบไม้เล็กๆ หลุดจากขั้วปลิวคว้างอยู่ทั่วไปในอากาศ กลิ่นดินกลิ่นหญ้าอย่างที่มีมักจะมาเตือนก่อนฝนตกหนักพัดคลุ้งเข้ามาเต็มห้องโดยสารรถ ผมเห็นผู้โดยสารบางคนพยายามบีบตัวล็อกหน้าต่างบานเลื่อนเพื่อลดกระຈกລງ พวกเขาเตรียมพร้อมหากมีฝนสาดแรงหรือพายุ

หลังจากรถเคลื่อนเข้าใกล้หยุดที่ป้ายบอกตำแหน่งโลเกชั่น ผมชะเง้อมองหาไปตามข้างทาง ดีใจที่เห็นศาลาพักรอรรถริมทางเก่าโทรมหลังหนึ่งตรงตามลักษณะที่เคยหาข้อมูลไว้ จึงรีบคว้า

เป็สะพายหลังลุกจากที่นั่งเดินมาที่ประตูรถเตรียมจะลง รู้สึกได้ถึงบรรยากาศในรถที่ตึงเครียดขึ้นทันทีหลังผมกดออกให้จอดป้าย

“แน่ใจหรือว่าจะลงตรงนี้” ชายเก็บค่าโดยสารประจำรถร้องถามขึ้น “ไปอีกสองกิโลก็ถึงหมู่บ้านแล้วนะ ตั้งใจจะไปไหนแน่ แถวนี่ไม่มีบ้านคนเลย”

ผมแค่หันไปยิ้มน้อยๆ ตามมารยาท ไม่ได้ตอบอะไร ขณะรถชะลอเข้าจอดที่หน้าศาลาพอดี

“ตั้งใจมาหาใครหรือนัดคนไว้ละสิ ยังไงก็รีบโทร.หาคนที่จะมารับดีกว่านะ ตรงนี้เปลี่ยว ยิ่งมีตมายุ่งยากแล้ว” คุณลุงคนขับรถร้องบอกอีกครั้ง “หรือไม่ก็เปลี่ยนจุดนัดพบไปตรงหมู่บ้านข้างหน้าใหม่ละ ปลอดภัยกว่านะ”

ผมยังคงทำเหมือนเดิม ยืนยันความตั้งใจของตัวเองด้วยการหันไปยิ้มให้ โคงหัวน้อยๆ แล้วก้าวเท้าจากรถบัสประจำทางโดยมีผู้โดยสารทั้งคันมองตามมาเป็นตาเดียว

รถค่อยๆ เคลื่อนห่างออกไปช้าๆ ก่อนข้างหน้าชนลูกเมื่อผมมองกลับไปที่รถ เห็นใบหน้าที่ฉายความประหลาดใจอยู่ในแววตา พวกมันแหงนหน้าต่างหันมองตามผมในท่าทางและสีหน้าที่เหมือนกันหมดราวกับเป็นใบหน้าเดียวกัน

ในฐานะครีเอเตอร์มืออาชีพ เมื่อเห็นคอนเทนต์ที่มตาอยู่ตรงหน้า ผมจึงไม่พลาดโอกาสที่จะคว้าโทรศัพท์มือถือขึ้นยกส่องไปที่รถแล้วกดถ่ายภาพเก็บไว้อย่างรวดเร็ว แต่ด้วยความรีบทำให้ลืมนิดแป๊บนิด

แสงสว่างจากไฟแฟลชวาบขึ้นแวบหนึ่งท่ามกลางเสียง

ลมพัดยอδυไม้ดังซู่ซ่า ผมใจหายวาบ คาดว่าคนบนรถอาจพากัน
สาปแช่งในใจกับการกระทำไร้มารยาทของผม

ผมสะดุ้งชนลูกเกี้ยวตั้งแต่กลางหลังมาถึงต้นคอเมื่อ
ก้มลงกดดูภาพที่เพิ่งถ่ายมาได้ และเห็นใบหน้าเหล่านั้นขาวโพลน
เหมือนไม่มีเครื่องหน้า มีเพียงดวงตาที่จ้องกลับมาทางผม
สะท้อนแสงแฟลชกลายเป็นจุดแสงสีแดงสว่างในดวงตาจำนวน
มากจนดูเหมือนนรกขั้วผีสิง

ทั้งที่รู้ว่าอาจเกิดจากความผิดพลาดทางเทคนิค แต่ก็ใจ
เต้นแรงจนต้องรีบกดออกแล้วล็อกหน้าจอกับมือถือใส่กระเป๋า
กางเกง ผมตรงเข้าไปที่ศาลา ตั้งใจว่าจะรีบทำงานให้เสร็จจะได้
ไปจากที่นี่เสียที

ผมเดินหามุมอยู่ครู่สั้น ๆ ก่อนเลือกถ่ายเซลฟี่ให้เห็น
หน้าตัวเอง ทำท่าท้อโหล่สยง ๆ กับศาลาแบบซัด ๆ แล้วโพสต์
อัปเดตลงเพจว่าได้เดินทางมาถึงศาลาในตำนานนี้แล้ว อีกสักครู่
จะไลฟ์สดบรรยายกาศจริงให้ทุกคนได้ดู แต่ขอเดินสำรวจพื้นที่
ให้ทั่วก่อน

ศาลานี้เหมือนในภาพถ่ายที่ผมได้มาก่อนหน้านี้แบบเบะ ๆ
เป็นศาลาไม้ยกพื้น มุงด้วยสังกะสีที่น่าจะเคยเป็นสีเขียวสด แต่
ผ่านเวลาและสภาพอากาศเมืองไทยมายาวนานจนสีสน้หลุดล่อน
ออกเห็นเป็นเนื้อสังกะสีโล้นสลับกับส่วนที่ถูกสนิมกินจนแหง
เป็นรูในบางจุด ป้ายหน่วยงานที่ติดไว้บนหลังคาขีดจางจนแทบ
ไม่เห็นตัวอักษรใด

เสาทั้งสี่ด้านทำจากไม้เนื้อแข็งที่ดูเก่า แต่ก็ยังน่าจะแข็งแรง
มากพอจะใช้งานได้ ต่างจากม้านั่งยาวแบบมีราวพิงหลังทั้งสองด้าน

ที่เก่าและผุพัง โดยเฉพาะราวพิงที่ดูง่อนแง่นจนไม่น่ามีใครกล้าพึ่ง
จริงจัง ส่วนยกพื้นปูด้วยไม้กระดานเนื้อแข็งดูยังแข็งแรง
สมบูรณ์มาก สีของเนื้อไม้ยังคงเป็นสีน้ำตาลเข้ม บางจุดเสื่อมเงา
มันวับบ่งบอกเรื่องราวบนแผ่นกระดานว่าผ่านการใช้งานมายาวนาน
และบ่อยครั้งแค่ไหน

ผมมองเสาทั้งสี่มุมที่ละเสาเพื่อมองหาร่องรอยของ
ป้ายกฏที่เขาวางกัน แต่ยังไม่พบ ซึ่งก็ไม่ได้ผิดคาดแต่อย่างใด
เพราะหากเรื่องเล่าพวกนี้พอมีเค้าความจริงอยู่บ้าง กว่าป้าย
เหล่านั้นจะปรากฏขึ้นมาก็คงราวๆ เกือบห่ม

ผมลองอย่าๆ เดินบนพื้นกระดานที่ละแผ่น หาดำแหน่ง
ที่แข็งแรงและราบเรียบเสมอกัน ตั้งขาตั้งกล้องและเซตมุม
เพื่อเริ่มไลฟ์สด เสียงกระดานดังออดแอดไปหมดจนกลัวใจว่า
แผ่นใดแผ่นหนึ่งจะดังหลุดออกมาจากโครง แต่ก็ไม่มี

หน้าจอมือถือบอกเวลา 16.30 น. บ้านะ! ฟ้ามืดขนาดนี้
ผมนึกว่าสักหกโมงแล้วเสียอีก อาจจะเป็นเพราะเมฆดำลอยต่ำ
ผืนนั้นที่ทำให้บรรยากาศมืดและดูยิ่งน่ากลัวมากกว่าปกติ

แต่ก็...เอาเถอะ!

“สวัสดีครับ” ผมรอจนเริ่มมีคนทยอยกันเข้ามาในไลฟ์
จึงเริ่มทักทาย นึกครีมีใจที่วันนี้ดูเหมือนจะมีคนเข้ามา
ล่องหน้ากันหลายคนทีเดียว ทั้ง **Littlered Luffy คนดี อาซามบุ้**
ดอกเตอร์ดีดี สายลมที่หวังดี หมูบินได้ และแฟนประจำ
ของรายการที่คุ้นชื่ออีกหลายคน

“ผมทิวหลอนเจ้าเก่าเองนะครับ กับรายการคลับ
หลอนนนนช่อนผี...” ผมลากเสียงยาวต่ำตามสไตล์รายการ

แต่เพราะอะไรไม่รู้ ทั้งที่พูดคำนี้เป็นร้อยทีแล้ว แต่พอเป็นที่นี้ ก็ยังทำเอาขนลุก โดยเฉพาะตอนพูดคำสุดท้ายนั้น!

“ตามสัญญา ตามสัญญา นี่! ดูข้างหลัง เห็นไหม รู้ไหม คว้าที่นี้ที่ไหน” ผมผายมือไปด้านหลังและแพนกคล้องหันไปรอบด้าน ผู้ชมจึงค่อยๆ เห็นบรรยากาศตามมุมมกล้อง คอมเมนต์เริ่มเต็งขึ้นมารัวๆ

Littlered :

เห้ยยย จริงอะพี่ทิว ศาลานั้นเธอ ที่มีภูหลอนโผล่ม่า

Lufy คนดี :

โง โทไหนใครบอกว่าไม่มีจริง

อาขามปู :

ทิวหลอนมั่วหรือเปล่า รู้ได้ไงวะไซ้

ดอกเตอร์ดีด :

โห หาเจอด้วย สุดยอด

เจ้าอาขามปู ตัวป่วนประจำช่องนี่มาที่ไรทำเอาหงุดหงิดทุกทีสิน่า “ว่าไงอาขามปู” แหม ไม่หักไม่ทาย ขึ้นต้นมาก็ว่าผมมั่วเลยน้ำ ใจเย็นๆ ก่อน ผมกับทีมช่วยกันค้นข้อมูลจนสโคปพื้นที่แคบลงเรื่อย ๆ แล้วศาลานี้แหละที่เข้าข่ายที่สุดมั่วไม่มั่วเดี๋ยวรู้กันครับคืนนี้”

Lufy คนดี :

พี่ทิวหลอนโคตรเทพ แล้วไปคนเดียวด้วย

อาชามปู้ :

อะ จะคอยดู

สายลมที่หวังดี :

น่ากลัวอะพี่ ศาลาในตำนานไซ้ไหมคะ

ลมกระโชกแรงที่พัดหอบเอาใบไม้แห้งของช่วงปลายฤดูฝนปลิวพริ้วเข้ามาถึงในศาลา ผุ่นลีเทาละเอียดเบาฟุ้งในอากาศ ผมนั่งลงที่ม้านั่ง ยกแขนขึ้นบังสายตา ดีว่าช่วงนี้ผมใส่แมสก์ออกจากบ้านเพราะ PM2.5 อยู่แล้ว ไม่อย่างนั้นผุ่นหอบเมื่อครู่คงเข้าจมูกเต็มๆ แน่นอน

ลมแรงพัดโหมต่อเนื่องจนมองเห็นศาลาโยกเอนเบาๆ เสียงไม้ลั่นเอียดออด หลังคาลังกะลิกกระทบกันแกรกกรากเสียดหู ผมมองไปข้างบน หลังคาทั้งโครงสั่นเทิ้มเหมือนมือคนซาลังกะลิกส่วนชายคาที่ยื่นออกไปแผ่นหนึ่งปลิวหลุดก่อนลอยคว้างหายเข้าไปในป่ากรด้านหลัง ที่เหลือก็ทำท่าว่าจะหลุดไม่หลุดแหล่

ผุ่นละเอียดฟุ้งจนต้องหยิตามองผ่านม่านผุ่นออกไปมองรอบๆ ตัว อากาศหนาวเย็นเยะเยือกจับพลันจนผมเริ่มถอดใจและคิดว่าจะยอมแพ้แล้วกลับบ้านโดยขึ้นรถบัสประจำทางคันที่ผ่านมาเป็นคันแรก ที่นี้ดูจะไม่ต้อนรับผมเอาเสียเลย

พอดีกับความคิด ผมเห็นไฟรถบัสประจำทางเปิดมา

แต่ไกลจากอีกสุดปลายถนน ฝ่าม่านพุ่มสลับของพวงพุ่มสีเทาเดิน
ช้าแต่สม่ำเสมอใกล้เข้ามาเรื่อยๆ ลมที่กระโชกแรงอยู่เมื่อครู่
จู่ๆ ก็สงบลงเหลือเพียงความเย็นเจิบเบา

ผมรีบลุกขึ้นปิดผืนจากเสื้อผ้า ประหลาดใจในความ
ละเอียดและเบาราวกับขี้ขี้บ มือทั้งสองข้างที่ปิดผืนออกไป
เบือนเป็นปิ่นสีเทาดำ หรือแถวนี้มีใครเผอะไรหรือเปล่านะ
ผมคิด

แต่ก็มีเวลาคุ่นคิดไม่นานนัก ฟ้ายังไม่ได้สว่างขึ้น แต่
ลมเจิบสนิทรากับเมื่อครู่ไม่เคยพัดกระโชกอย่างบ้าระห่ำ
มาก่อน ความเจิบที่เหมือนถล่มร่วงลงจากฟ้ามาท่วมทั่วบริเวณ
จนหืออึ่งทำผมใจคอหวีโหว่งไม่สู้ดี อยากรีบออกไปจากที่นี่
ให้เร็วที่สุด

รถบัสประจำทางเข้าจอดเทียบที่ป้ายหน้าศาลาพอดิ ผม
เห็นชายคนหนึ่งเดินลงมาจากรถ อายุราวสามสิบกว่า แต่งตัว
สุภาพเรียบร้อย เสื้อเชิ้ตขาว ใส่สูทและผูกเนกไทดำ กางเกง
ขายาว รองเท้าหุ้มส้น หน้าตาดีผิวขาว ตามด้วยหญิงสาวใบหน้า
สวยเหมือนรูปปั้น สูงเพรียวขาวยาวสวยเก๋เหมือนนางแบบ
อายุราวยี่สิบปี รวบผมหางม้า สวมเสื้อยัด กางเกงยีน รองเท้า
ผ้าใบสีขาว สะพายเป้เดินลงมาจากรถตรงมาที่ศาลาแห่งนี้
ผมกำลังเตรียมจะขึ้นรถแต่ก็ต้องชะงัก

“คุณทิวไซ่ไหมฮะ คุณทิวหลอน” ชายหนุ่มยิ้มกว้างให้ผม
ด้วยดวงตาที่ดูตื่นเต้น “ไม่ยากเชื่อเลย คุณทิวหลอนจริงๆ ด้วย
บ้านผมอยู่แถวนี้ เห็นโพสต์ในเพจเมื่อเช้าว่าจะมาที่นี่ พอเสร็จ
งานเผาศพก็เลยรีบมาเลย”

ผมยิ้มตอบ “จริงหรือครับ ดีใจจังเลย” แต่ในใจยังพะวักพะวนกับรถบัสที่กำลังจะออกไปต่อ

แต่อีกเสียงหนึ่งก็ทำให้ผมเปลี่ยนความคิดไปในทันที

“พี่ทิวหลอน! ตัวจริงใช่ไหมคะเนี่ย หนูเป็นแฟนคลับเลยคะ” รอยยิ้มของเธอทำให้ฟ้าที่มีดครีมนุสสุ่งไสวขึ้นมาทันที “ตั้งใจรับมาเลย ดีใจจัง ได้มาเจอพี่ทิวหลอนตัวจริงด้วย หนู **พันวหา**มาเองคะ หนูเมนต์ในไลฟ์พี่ทิวบ่อยๆ เคยส่งช่อกุหลาบให้ด้วยตอนเทปที่พี่ทิวหลอนเชิญหมอดังค์มา พี่ทิวจำได้ไหมคะ”

ผมแทบไม่ต้องเสียเวลานึกเลยแหละ “เฮ้ย จริงหรือครับ จำได้ๆ โห ดีใจจังเลย ตัวจริงน่ารักกว่าที่คิดเยอะเลยนะเนี่ย ทุกคนครับ ตอนนี้เรามีแขกมาด้วยอีกสองคนแล้วครับ”

วินาทีที่ล้อรถบัสหมุนเคลื่อนที่ไปข้างหน้าอีกครั้ง ผมมองตามหลังรถไปจนเกือบลับสายตา ไม่นึกเสียดาเลยที่ตัวเองเปลี่ยนใจอยู่ต่อ พอได้เจอกับพวกเขา โลกที่ดูหดหู่มืดมนและน่าขนลุกเมื่อครู่ก็ดูมีความหวังและอบอุ่นขึ้นทันที

“ดีใจจังที่ได้เจอกัน” ผมยิ้มจนตาหยีเพื่อให้พวกเขาเห็น รอยยิ้มได้จากดวงตาผมเพราะยังใส่แมสก์ปิดปากอยู่ “มาสิๆ ศาลานี้ใครครับที่เขาว่ากันว่าเป็นศาลาในตำนานนั้น นั่งกันก่อนได้เลยครับ ม้านั่งยาวแบบนี้สะดวกดี นั่งได้หลายคนเลย”

ชายหนุ่มแนะนำตัวกับผมว่าเขาชื่อ**เจมส์** เพิ่งกลับจากงานศพที่วัดในตัวจังหวัดปริมณฑล เป็นแฟนตัวยงของรายการมาตั้งแต่คลิปเล่าเรื่องผีแรกๆ แต่ไม่เคยเข้ามาคอมเมนต์อะไร

ส่วนน้อง**พันวา**เป็นนักศึกษา เพิ่งเดินทางกลับมาบ้าน

ช่วงปิดเทอม และเป็นแผนรายการเช่นกัน โดยใช้ชื่อแฉีก² ว่าพันนาหมาง เธอชอบเรื่องเล่าประกอบข้อมูลจริงและการวิเคราะห์ของช่องผมเป็นพิเศษ เพราะปกติแล้วช่องเล่าเรื่องผีอื่นๆ ในยูทูบไม่ค่อยทำกัน

ผมดีใจทีไรทีสุดก็ได้ทำคอนเทนต์ต่อใจขึ้นที่คราวนี้มีเพื่อนมานั่งด้วยกันแล้ว แถมเป็นแผนรายการที่เข้าใจงานของผมด้วย ถ้าพูดแบบพื้จงบกับคัลเลนก็ต้องบอกว่าใจฟูเลยทีเดียว

“ดีใจจ้ะครับ คุณเจมส์ น้องพันนา” ผมว่าพลางถอดแมสก์ออกแวบหนึ่งเพื่อเขาอยากเห็นหน้าสดของไอดอล แต่พอเห็นสีหน้าตื้นๆ ของทั้งคู่หลังจากมองหน้าผมแล้ว ก็ตัดสินใจใส่แมสก์กลับเหมือนเดิม “ศาลาเนี่ยบรรยากาศหลอนกว่าที่คิดมากเลย เมื่อก็ผมเกิดกลัวขึ้นมา เกือบจะขึ้นรถกลับบ้านอยู่แล้วเขียวคืนที่พวกคุณมาเจอเสียก่อน”

ถ้าตาไม่ฝ้าดูเหมือนผมจะเห็นเจมส์กับพันนาชำเลียงสบตากันแวบหนึ่งก่อนหันกลับมายิ้มให้ผม “ตั้งใจมาเลยละคะที่สำคัญ หนูมีเรื่องแปลกๆ อยากมาเล่าให้พี่ทิวฟังด้วย ถ้าเป็นไปได้ อยากร่วมรายการไลฟ์สดไปด้วยเลยได้ไหมคะ อยากออกยูทูบมานานแล้ว” หญิงสาวใบหน้าสวยเก๋ยิ้มสดชื่น

“ผมด้วยครับ” ชายหนุ่มชุดสุภาพพูดขึ้นบ้าง “เรื่องของผมเนี่ยอย่างโหด เพิ่งเจอมาสดๆ ร้อนๆ ดูลึ ยังใส่ชุดไป

² ย่อมาจาก ชื่อแฉีกแคนด์ ซึ่งหมายถึงชื่อผู้ใช้งานบนแพลตฟอร์มโซเชียลต่างๆ

งานศพอยู่เลย เพิ่งเผาศพพวกเขาเมื่อไม่กี่วันก่อน”

พันนา เด็กสาวผมหางม้าหันขวับไปมองหน้าเจมส์แล้วว่า “พวกเขาเหวออะ หลายคนเหวอ อย่าบอกนะคะว่าเป็นกรณีอุบัติเหตุหมู่ในช่วงเมื่อสองสามวันก่อน”

ชายหนุ่มพยักหน้าทันที “ใช่ครับ คดีนั้นเลย แล้วถ้าจะพูดกันตรงๆ” เขาชะงักนิดหนึ่ง “ผมนี่แหละที่อาจจะนับว่าเป็นหนึ่งในตัวต้นเรื่อง”

ผมมองเห็นเด็กสาวตาลูกวาวขึ้นมาทันที “โห อยากฟังเรื่องราวของพี่เขาก่อนเลยได้ไหมคะ”

ทั้งสองหันมามองหน้าผมเหมือนต้องการคำอนุญาต ทั้งๆที่จริงๆไม่จำเป็นเลย

“เอาเลยๆ ผมอยากฟังครับ เดี่ยวสักครู่ละ รอผมเซตมุกคล้องกับแสงใหม่แป๊บ”

เจมส์กับพันนากำลังรอผมเซตไฟ มุกคล้อง และไมค์เพื่อรองรับคนที่มากขึ้นจนเรียบร้อย น่าแปลกนิดหน่อยที่ทั้งสองดูไม่พยายามจะพูดคุยทำความรู้จักกันเหมือนในกลุ่มคนที่มีความชอบเดียวกันมาพบกันใหม่ๆ กลับนั่งกันตัวเกร็งๆเหมือนทำอะไรไม่ค่อยถูก ผมกลัวว่าตัวเองจะเป็นฝ่ายทำให้ทั้งคู่อึดอัด แต่เมื่อหันไปมองที่ไร ทั้งสองก็รีบส่งยิ้มละไมตอบกลับมาเสมอ

เอาเถอะ บางทีผมอาจจะคิดมากไปเองก็ได้ บรรยากาศที่นี่ก็ไม่ได้ชวนให้ผ่อนคลายเลยสักนิด แล้วนี่จะมาเล่าเรื่องผีจะให้มาดีด้าเรื่งกันก็คงจะขัดๆ

ผมค่อนข้างตื่นเต้นเป็นพิเศษตอนที่พูดเปิดรายการ

ลื่นพันกันจนพุดผิดๆ ญุกๆ โชคดีเป็นของเราเพราะถ้าตอนนี้
ยังลมแรง หรือมีฝนเริ่มเทลงมา เสียงคงเข้าไมค์และรบกวน
จนไม่สามารถถ่ายทอดต่อไปได้แน่ๆ

“คุณเจมส์พร้อมนะครับ” ผมหันไปถาม และเห็นว่าคู่
สนทนาเตรียมพร้อมอยู่นานแล้ว

ในหน้าจอไลฟ์ คนดูเริ่มเข้ามาได้สองร้อยกว่าคนแล้ว
อย่างรวดเร็ว เห็นแล้วใจผมก็ขึ้นขึ้น

“สวัสดีอีกครั้งนะครับทุกคน วันนี้ผมทิวหลอนมาถึงศาลา
ที่เขากันว่าเป็นศาลาผีหลอกแล้วนะครับ มาเก็บบรรยากาศ
กันสดๆ ไปเลย”

ข้อความจากผู้ชมตั้งขึ้นมาต่อเนื่อง ผมเลือกอ่านบาง
คอมเมนต์และเลือกจะข้ามคอมเมนต์ของเจ้าอาสามูไป ดู
เหมือนคนที่เข้ามาใหม่ๆ เพิ่งจะรู้จักว่าผมมาถึงศาลาหลอนนี้จริงๆ

พลอยฟ้า :

สวัสดีค่ะ พี่ทิวหลอน

หมุบินได้ :

พี่ทิวอย่างสุด หาเจอด้วย

Pimmy :

ศาลาจริงเลยหรือ น่ากลัวมาก

อาซามปุ :

ไม่รู้มัวป่าว รอดูกันก่อน

Lufy คนดี :

น้องผู้หญิงน่ารักมาก

หมุบินได้ :

บรรยากาศโคตรหลอนเลย

“ใช่ๆ บรรยากาศหลอนสุด ฟ้ามืดมาเลย น้องผู้หญิงน่ารักมาก ฮ่าๆ ได้ๆ เดี่ยวแนะนำก่อนอย่างเป็นทางการนะ วันนี้โชคดีมากๆ เพราะมีแขกมาร่วมรายการด้วย พอดีสองคนที่บ้านเขาอยู่ใกล้และเป็นแฟนรายการเลยขอเข้ามาแจมครับ อันนี้คุณเจมส์ และน้องคนสวยคนนี้ชื่อน้องพันวาครับผม”

เจมส์ยิ้มให้กล้อง ในขณะที่พันว้ายิ้มและยกมือขึ้นโบกทักทายด้วย

“ไม่ได้มาเฉยๆ ด้วยนะ สองคนนี้มีเรื่องมาเล่าให้พวกเราฟังด้วยระหว่างที่เราจะรอเวลาหนึ่งท่อนเพื่อพิสูจน์ตำนานภูหลอนกันนะครับ ใครจะเล่าก่อนดีเอ่ย”

ชายหนุ่มสูดดำกับหญิงสาวมองหน้ากันแวบหนึ่ง เจมส์เป็นฝ่ายหันกลับมาหาผมแล้วพูดขึ้น

“ผมขอเล่าเรื่องของผวก่อนแล้วกันนะครับ”